

מסורת הש"ס

(בכורות נח: ב) שש
 א' ב"ק סח: סט. ע.
 ודיוקן נח, (ד) ויטמן עה:
 (ה) לקמן (ו) ויטמן עה:
 ב"ב קע, (ח) של וכן
 תלם בהר"ף קה"ש
 רש"י שאל האלפסי אחר
 ר' ריה ופעתיו (ז)
 ב"ב קע, ודף קנד.
 ויטמן יט. שנה עה:
 קמן עב: (י) ודף ו:
 (כ) ויטמן פכ"ז מ"ב:
 (ל) ויטמן פכ"ז מ"ב:
 (פ'רשיט') (ז) ויטמן
 עה: ר"ה ופודה ויע'
 עב מוס' ר"ה ששהי:
 (ט) ר"מ מ"ן

וְכָל מַעֲשֵׂר בָקָר וְצֹאן
לְאִשְׁרֵי יַעֲבֹד תַּחַת
שִׁבְטֵי הָעַשְׂרִי
לְיִהוָה:

וַיִּקְרָא כֹּה לֵב
וְזֹאת לְפָנַי בְּיִשְׂרָאֵל
לְהַגְאוֹלָהּ וְעַל
תַּמְנוּרָה לְקִים כָּל דְּבַר
לֶף אִישׁ נָעִלוּ וְנָתַן
יַעֲהוּ וְזֹאת הַתַּעֲוָה
רֹת ד ז
שְׂרָאֵל:

גליון הש"ם

בגדרין שבשני ראשין שקורין צרניים"ש:
ש"מ מדקמתי עד מקום שידו מגעת
 קויו לו: **הוא סודרל**. שא קונה שקווין
 זו קנין: **כיוון דרפסין ציה** מקנה
 שלש על שלש קרינא ציה ושלף איש
 נמלו ונתן לרעהו: **דרמא דרפסין**
דמי וקנינה מקנה והמכר נקנה זו
 ללוקח. ודוקא נקט שלש על שלש *דכלי
 בעינן דכמיז (רות ד) נעלו וצציר
 משלש אכזבעות לאו בגד הוא
 כדאשכחן גבי טומאה"ס: **גט צידה**.
 שנתנו לה: **ושאיפה**. שקשור בה צידו
 אם יש כח בצאותו חוט שיכול לנתקו
 נגט מדה ולהציאו אאלו: **אינה**
מורשה. אלא לאו מוציאה היא:
כריתות. הדלה שיהיו מנהגים: אם
 מזה והכי ארורים הם בחטוי א: אם

הנהגות חגרי"א
[נ]תום' ד"ה מחוי נראה
א' נ"ב והרמב"ם לא כתב
אלא ע"י גלגול חבל
ו"ש הוכיח כדברי תוס'
ע"ש:

הוא הרי הוא בחזקתו: נפל השטר ליד הדיין. משמע דהכי קאמר אם מצאו דיין לא יוציאו אותו עולמית מיד דיין ולקמן^ט פריך מאי שנה דיין מאינשי דעלמא: וגבי ליה מלוה כוליה. בתמיה: במקוים. שכמו צו הנפק שילא כבר כ"ז^ד והעידו עדים על חתימת ידן וכותצין הדיינין כי שטרי ל"פ דיתולקו. לכן אמרין דתקיים ח' קף על פי שהלוה מודה ליה שכתב ש זמן שאינו מקוים מאן קממיו ליה לומר פרעמי. הלכך זה ששניהם על ידי חזקה זה שאדוק זו והרי

[illegible]

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

לעשר ממה נפשך: עשירי
 שר את הספק וכל עשירי
 שי שוב אין העשירי קרוי
 יין: מאי ספיקות. דאמרן

אלא מאי אית לך למימר ⁶ עשירי ודאי אמר
רחמנא ולא עשירי ספק הכא נמי עשירי
ידאי אמר רחמנא ולא עשירי ספק א"ל רב
אחא מודפתי לרבינא מאי ספיקות אילימא
ספק בכורות יי' היה קדש אמר רחמנא ולא
שכבר קדוש אלא ספק פדיון פטר חמור
כדרב נחמן ⁷ דאמר רב נחמן אמר רבה בר
אבא ⁸ ישראל שיש לו עשרה ספק פטרו
חמור בתוך ביתו מפרש עליהן עשרה שיין
מעשרן והן שלו מאי הוי עלה דמסותא ת"ש
דא"ר חייא בר אבין הוה עובדא בי רב
חסדא ורב חסדא בי רב הונא ופשטה מהא
דאמר רב נחמן כל ממונ שאין יכול להוציא
בדינין הקדישו אינו קדוש הא יכול להוציא
בדינין הקדישו קדוש אע"ג דלא אפקיה
והאמר ר' יוחנן גזול ולא נתייאשו הבעלים
שניהם אינם יכולין להקדישו זה לפי שאינה
שלו וזה לפי שאינה ברשותו מי סברת
בכמסותא מטלטלין עסקין ⁹ במסותא מקרקעי
עסקין דכי יכול להוציאה בדינין ברשותיה
קיימא תני רב תחליפא בר מערבא קמיה
ד' אבהו י' שנים אדוקים בטלית זה נוטל עד
מקום שידו מגעת וזה נוטל עד מקום שידו
מגעת והשאר חולקין בשוה מחוי ליה רבי
אבהו ¹⁰ בשבועה אלא מתניתין דקתני דפלגי
בהדדי ולא קתני זה נוטל עד מקום שידו
מגעת היכי משכחת לה אמר רב פפא
דתפיסי בכרכשתא אמר רב משרשיא ש"מ
האי סודרא כיון דתפיס ביה שלש על שלש
קרנין ביה ¹¹ וגנת' לרעהו דכמאן דפסיק דמי
קני ומאי שנא מדרב חסדא ¹² דאמר רב
חסדא גט בידה ומשיחה בידו אם יכול
לנתקו ולהביאו אצלו אינה מגורשת ואם לאו
מגורשת ¹³ התם כריתות בעינן וליכא הכא
לתינה בעינן והא איכא אמר רבא ¹⁴ אם

היתה שלית מוזהבת חולקין פשיטא לא צ"ל
 ממנו פשיטא לא צריכא דמקרב לגבי דחד
 קמ"ל דא"ל מאי חזית דפלגת הכי פלוג ו
 מלוה אומר שלי הוא ונפל ממני ומצאתיו
 לך יתקיים השטר בחותמיו דברי רבי רשב"י
 וצ"א עולמית ר' יוסי אומר הרי הוא בחזקתו
 גבי ליה מלוה כוליה ולית ליה מתנ' שנים א
 במקוים דברי הכל יחלוקו כי פלוגי בשאינו
 ששכתבו צריך לקיימו ואי מקיים ליה פליג
 מאי טעמא חספא בעלמא הוא מאן קא
 הא קאמר דפריע ורבי שמעון בן גמליא
 אין צריך לקיימו ואע"ג דלא מקיים ליה יחלום

ן נפק קדמנא ואסחידו פלוני ופלוני על חתימת ידייהו
בחותמיו לא למגבי מלוה כוון קאמר אללא למגבי פלו
ה ולוה לו מעות זרין המלוה לקיימו בחותמיו ואפילו
ה ליה שמודה לו שכתבו אהר דפריע אבל משהש
קיס אי מקיים ליה מלוה צדדות ומשוי ליה שטר
כשאר מציאה ופליג: ואי לא לא פליג. ששפילו כוון

ויתר (א) במקומו. הנפק, דברי
 וקא מוסיב ליה פליג. כלומר, א
 ראי עמו חסר (ב), מרדכי בשטר
 מנולו א"ר לקיימו עבדים חסומים
 למינן א"ר כר הכי חסומ
 ה שטר מוח שולא עליו שטר אמת
 (ג), ליתן (ד) חסר שכתבו וזהו כו
 (ה).

^(מ) כדפרייך צמסכת חולין (דף כב: ד"ה אינטרייך):

מפריש עריהן עשרה שיין. תימה דצפ"ק דזכורות (דף יא.^ו ושם)
אמרי' דשה אחד פוטר כמה פטרי חמורים ומה לריך

עשרה שנים וזו מתי קם משמע
מתני' היא הספיקות נכנסים לדיר
להעשר וזו כיון דאמר מעשרן מה
צריך להשמיענו דהן שלו פשיטא כיון
דמעשרן דהן שלו דאילו היו של כהן
לא היה מעשרן דהוה ליה נלקות
דמתן (הס 97 ע"ה) ליה ליה ויהי
לו בנמנה פטור ואי קמיל דאע"ג
דמעשרן עדיין הס שלו פשיטא
דמעשר בהמה של צעלים הוא:

ש עליהן עשרה שיין
יאלה דמחיות ב"י

לדף צמה שדרו מגעת ישבע כיון
דמתקנה השבועה שלא יהא אדם
הולך ותוקף מטעם זה ישבע אף
צמה שהוא מופס ומכל מקום שפירי
מוכח צמקין דצמקין מאי דתפסי
כמאן דפסיק דמי כיון דהכא לאחר
שבועה נוטל כל מה שהוא מופס
אפילו יותר ממחלה והשבועה היא
בשילי הטענה ומפני התקנה:
אם יבוא לנתקו. נראה דאם היטה
ידה פתחה בשעת שנתן גט

ידה ושחררה המשיחה צידו וקפלה
ידה בחזק שחם מושך המשיחה לא
יכול להצילו אצלו שאינה מגורשת
שחרי כשנתן צידה קודם קפלה ידה
היה יכול להצילו אצלו והקפלה לא
עשה חלל אלא היא והוא כעלי גיטין
מעל גבי קרקע דאינה מגורשת דלא
קרינן ציה ונתן צידה והבא דקאמר
אס אינו יכול להצילו אצלו דמגורשת
בגון שהיתה ידה קפולה והוא חסד
צידה כל כך בחזק שחם ימשוך
המשיחה לא יציא הגט אצלו ור"ת
(גמ') פירש אס הגט כדל כל כך
שחם רוצה למשוך הגט אליו מתנתק
המשיחה מגורשת ומיירי צידה פתוחה
ולא קפלה ולא עשתה שום דבר:
מאי

ולקין פשיטא לא צריכא דקאי דהבא בי מצעי הא
דמיקרב לגבי דחד מהו דתימא דא"ל פלוג הכי
דפלת הכי פלוג הכי: ת"ר שנים אדוקין בשטמר
נפל ממני ומצאתיו ולוה אמר ש"לך הוא ופרעתיו
מיו דברי רבי רשב"ג אומר יחלוקו נפל ליד דיין לא
מר הרי הוא בחזקתו אמר מר יתקיים השטמר בחותמיו
ת ליה מתני' שנים אוחזין כו' אמר רבא אמר רב נחמן
יקו כי פליגי בשאינו מקוים רבי סבר ש"למודה בשטמר
אי מקיים ליה פליג ואי לא מקיים ליה לא פליג
למא הוא מאן קא משוי ליה להאי שטרא לוה
י שמעון בן גמליאל סבר מודה בשטמר שכתבו
לא מקיים ליה יחלוקו נפל ליד דיין לא יוציאו עולמית
מאי

ופלוגי על חתימת ידיהו ואשרנוו וקיימנוו דכחו: כולי עלמא
 לו קאמר אלא למגזי פלגיה. ופלוגמיהו כשאינו מקיים רבי סבר
 לקיימו בחוממו ואפילו השטר בידו נאמן הלוו לומר פרעמך לכל
 אמר דפריע אבל משהשטר מוחזק על פי עדיו אין הלוו נאמן
 עדות ומשי ליה שטר מעליא אין הלוו נאמן בזמירתו אלא
 ו לא פליג. שאפילו כולו ביד המלוו נאמן הלוו לומר פרעתי:
 מאי

[illegible]

5

עין משפט
נר מצוה

א מ' פ"ב מהל' כג
צור'ס הלכה כג
סמג עש' קמו:
ב ב מ' פ"ו מהל' כג
ערכ' ה' כד סמג
ש' קל'ב טו"ש"ע ח"מ ס'י
גד סעף' ו' וטו"ש"ע י"ד
ס' רנח סעף' ו'
ג ב מ' ש' ה' כג
סמג טו"ש"ע י"ד
ס' רב אלפ' כאן וצ"ק
פ"ד ק"כ.]

מהל' טוען ונטען
ל' ט י סמג עשין נה
וש"ע ח"מ ס' קלח סעיף
:ג

מכירה הל' 1 סמג
שין פ3 טוש"ע ח"מ סי'
הל' סעיף 7:

גירושין הל' טז סמג
שין נ טוש"ע אה"ע סי'
קלח סעיף ז:

טוען ונטען ה' י
מג עשין לה טוש"ע ח"מ
ס' קלח סעיף ג:

מלוא וזהו ה' יד
מג עשן עד עוש"ע ח"מ
ס"י סה סעיף טו:
[והל' ה']
וסמג שם עוש"ע
ח"מ ס"י פב סעיף א':

לעזר ד"ר
דניאל ש. [פירניי"ש].
זיין תלמיד בדר
זיין (זיין).

אשר ראשון נפטר
היהו בבורות
חזקו אמר מנין
חזקו משה ואי
היה דמסות ח"ש מהא
אמר ר' [חנמן] ל
משה שאתי ולא להוציא
ביני הקדוש אינ
ודע. אמר הויל הוציא
היה שאל הוציא קדוש
קדוש והוא ר' [חנמן]
זה וזה לפי שאינ
ישות. וק"ל ד
הביינין אל משה
קיימין ולא ממזרי
אלא אם היה חלכה.
דנור אל דהואל
היה. ויחזק אל מירק
ברו ואמר מי סכ
שקטא אמר מ"ל
שקטא עליה אל ר' יוחנ
א כי קאמר ר' [חנמן]
הביינין שני כול
הוציא בינין וכו' ויח
מן קדקע הוא ויכ
אז מסות מקדקע
היה וק"ל קדקע
היה קדקע אית
לעולם בשרותיה
אז קדקע הלכך א
הוציא בינין
ישותה קימא שפ
אל. מקדס. אמר
ניסם ארוקן בלית
של ד עוק שרד
של ד הוא ושל
ידי מנע והשאר חולקין
היה וישיבוהו
השאר שכלת עצמ
היה חולקין
היה חזקא שרד
היה חזקא שרד

[illegible]